

מ"ת 47840/03/15 - מדינת ישראל - רשות המיסים, היחידה המשפטית לתיקים מיוחדים נגד שלום מאיר, אנדרו בשיתי

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

מ"ת 47840-03-15 רשות המיסים-מע"מ: היחידה המשפטית לתיקים מיוחדים נ' מאיר (עציר)
ואח'

כב' הש' ד. שריזלי

המבקשת

מדינת ישראל - רשות המיסים

היחידה המשפטית לתיקים מיוחדים

על-ידי ב"כ עו"ד ליאת בכור, עו"ד יונתן גולן ועו"ד עדי בובליל

נגד

המשיבים

1. שלום מאיר (עציר)

על-ידי ב"כ עו"ד דודו עמר

2. אנדרו בשיתי (עציר)

על-ידי ב"כ עו"ד איברהים עימד

ה ח ל ט ה

לגבי המשיב 1

פירוט נימוקי ההחלטה שניתנה ב-7.6.15.

נגד שני המשיבים הוגש כתב אישום המייחס להם שורה ארוכה של עבירות לפי חוק מס ערך מוסף, התשל"ז-1975, עבירות לפי פקודת מס הכנסה [נוסח משולב], תשכ"א-1961, קשירת קשר לבצע פשע, לפי סעיף 499 לחוק העונשין, התשל"ז-1977, ועבירות מרמה לפי חוק העונשין, וכן, עבירות לפי חוק איסור הלבנת הון, התש"ס-2000.

בד בבד עם הגשת כתב האישום הוגשה בקשה למעצרים של המשיבים עד תום ההליכים נגדם לפי סעיף 21 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: **הבקשה**).

בבקשה טוענת המבקשת, כי שני המשיבים קשרו קשר עם שמונה אחרים (שעומדים לדין בכתב אישום נפרד, להלן: **המעורבים האחרים**) להוצאה לפועל של תכנית עבריינית מאורגנת, שנועדה לביצוע העבירות המתוארות בכתב האישום, בהיקף של מאות מיליוני שקלים, ומטרתה השגת רווחים כספיים, תוך הערמה על רשויות המס בישראל. במסגרת זו, נאמר בכתב האישום, הקים המשיב 1, בעצה אחת ובמסגרת הקשר עם המשיב 2 והמעורבים האחרים, מערך של עשרות חברות קש באמצעות מסמכים מזויפים, באמצעות המסמכים המזויפים גם פתחו חשבונות בנק, הנפיקו לעצמם פנקסי חשבוניות וקבלות, ויצרו קשר עם לקוחות שונים, ומכרו להם חשבוניות פיקטיביות בסכומי כסף

גדולים, במטרה לסייע להם להתחמק מהמס המגיע.

לטענת המבקשת, היקף העבירות שעברו המשיבים לפי חוק הלבנת הון מגיע לסך 140,476,580 ₪ לפחות; ואילו עבירות המס שנעברו לפי חוק מע"מ ופקודת מס הכנסה נאמדות בהיקף של כ-396 מיליון ₪, שהמע"מ הגלום בהם הוא כ-59 מיליון ₪.

לטענת המבקשת, בידה ראיות לכאורה להוכחת האשמה, המונות עדויות והודאות של המעורבים האחרים, מסמכים שהופקו ממחשביהם של המשיבים ואחרים, סרטוני מצלמות ותוצרים של האזנות סתר. נוכח האמור, קמה ועולה עילת מעצר שעניינה מסוכנות. היא מתעצמת נוכח עברם הפלילי של שני המשיבים בעבירות שונות, לרבות, בעבירות מס.

החלטה זו היא בעניינו של המשיב 1 בלבד (עניינו של המשיב 2 נקבע למועד אחר).

המשיב 1 הוא אסיר.

בתאריך 14.3.14 נגזר דינו של משיב 1 בגין ביצוע עבירות מס, ועבירות מרמה, בכלל זה, קבלת דבר במרמה, בנסיבות מחמירות, קשירת קשר לביצוע פשע, גניבת כרטיס חיוב והונאה בכרטיס חיוב ושימוש במסמך מזויף (ת"פ 18359-11-10 ות"פ 2681/97). המשיב 1 לא התייצב לריצוי העונש במועד שנקבע. הוא אותר במועד מאוחר, והחל לשאת בעונש המאסר בתאריך 23.2.15. תקופת מאסרו עתידה להסתיים בחודש אוקטובר 2017.

בדיון שהתקיים בבית משפט זה בבקשה למעצר עד תום ההליכים, ביום 27.5.15, הסכים בא כוח המשיב לקיומן של ראיות לכאורה, הגם שחלק על היקפו של כתב האישום המתייחס למרשו. לטענתו, בקשת המעצר עד תום ההליכים פסולה נוכח תקופת המאסר הממושכת שמרצה המשיב 1, ואינה משרתת את תכלית חוק המעצרים, שכן, בפועל, זהו אקט הצהרתי בלבד של התביעה. עיקר הטרוניה היא על כך שכעצור, יימנעו מהמשיב 1 הטבות המוענקות בחוק לאסיר. ב"כ המשיב 1 תומך עמדתו בפסיקת בית המשפט העליון [לדוגמה: בש"פ 8063/00 ח'גאז' נ' מדינת ישראל (29.11.2000); בש"פ 5671/13 מדינת ישראל נ' פלוני (22.8.2013); בש"פ 4939/93 מדינת ישראל נ' סוויסה (14.9.1993 ועוד)]. בקשת הסנגור היא, אפוא, לנקוט בחלופת מעצר שהיא המאסר בבית הכלא.

ב"כ המבקשת מתנגדת להצעת הסנגור. התנגדותה מעוגנת בחומרת העבירות, שעניינן עבירות הונאה ועבירות מס בהיקפים עצומים, ובחשש המהותי לשיבוש מהלכי המשפט. מה גם שהמשיב 1 כבר הוכרז בעבר "עבריין נמלט", ולא ניתן לסמוך עליו שיקפיד לציית להוראות בית המשפט אם ישהה בתנאי מאסר. לעמדת ב"כ המבקשת השימוש במאסר כחלופת מעצר עשוי לשמש בידי המשיב 1 למיצוי זכויות האסיר שלו כדי לפעול באופן מרמתי ולהביא לשיבוש הליכי משפט ביתר קלות, ועל כן, נדרשים בעניינו תנאים נוקשים ומוקפדים שבכוחם להבטיח שלא יחמוק מאימת הדין, ואלה משנים את נקודת האיזון, ומצדיקים את מעצרו עד תום ההליכים. לתמיכת עמדתה הגישה ב"כ המבקשת אסופת פסיקה [כגון: בש"פ 1237/12 מדינת ישראל נ' בראנס (16.2.2012); בש"פ 8252/11 מדינת ישראל נ' בראנס ואח' (16.11.2011), ודיונים נוספים ביחס לאותו משיב].

דין והכרעה

בדין בבקשה לפי סעיף 21(א)(1) לחוק המעצרים, משהוסכם כי קיימות ראיות לכאורה, וכן, כי קיימות עילות מעצר, אמור בית המשפט לבחון, כמצוות המחוקק, האם ניתן להשיג את מטרות המעצר בדרך שפגיעתה בחירות הנאשם פחותה. הוראה זו חלה גם לגבי נאשמים הנתונים במאסר [בש"פ 6605/97 **מדינת ישראל נ' אבו סולימן** (1997)]. לכאורה, מדובר במי שחירותו ניטלה ממנו, ובכל זאת, הכיר בית המשפט העליון ברציונל העומד בבסיס ציפיותו של אסיר, לשמור לעצמו את מעמדו כאסיר, בבחינת חלופת מעצר בגין כתב אישום חדש שהוגש נגדו, ולו כדי לשמר את היתרונות שמוקנים לאסיר על פני מי שהוא עצור עד תום ההליכים. הפולמוס שמעוררת הסוגיה בבתי המשפט מלמדת על היתרונות האמורים.

ואולם, עיון במגוון החלטות מורה כי אין בנמצא עמדה חד משמעית, וההכרעה היא תדיר פועל יוצא של נסיבות המקרה, חומרת כתב האישום, אורך תקופת המאסר, ועוצמתן של עילות המעצר. על פי הגישה האחת, המאסר בדרך כלל יעיל כשם שיעיל המעצר. וגם אם צפויות סכנות כתוצאה מהתנאים הקלים יותר שנתון בהם אסיר, בהשוואה לעצור, בידי הרשויות המופקדות על תנאי המאסר ושלוש הציבור לנקוט בצעדים אשר יאיינו סכנות אלו כליל. הגישה הנגדית מעדיפה את עילות המעצר ואת הצורך להגן על שלום הציבור מפני מסוכנותו של עצור, ולמנוע כל חשש לשיבוש מהלכי משפט על פני הזכויות הזוטורות שמוענקות לאסיר. הנימוקים נעוצים בחשש שסבב חופשות או שחרור מוקדם ממאסר עלולים לסכל את מטרות המעצר. לגישה זו איננה משקפת את הקו המרכזי והמקובל בפסיקה [ראו: בש"פ 1229/05 **אורן נ' מדינת ישראל** (2005); בש"פ 3173/02 **מדינת ישראל נ' מדינה** (2002); 8063/00 **חיגאזי נ' מדינת ישראל** (2000)].

מן הכלל אל הפרט:

עילות המעצר בעניינו של המשיב 1 ברורות על פניהן.

המסוכנות והחשש לשיבוש הליכי משפט ניבטים אלינו ממכל שורה ושורה בכתב האישום. מדובר בכתב אישום חמור ומטריד מבחינה מרמתית וכלכלית, וההונאה הבוטה שנקט בה המשיב 1 לכאורה כלפי רשויות המס במדינה.

חומרת העבירות המיוחסות למשיב 1, בשל התכנון, הביצוע, ההיקף העצום והתוצאה מלמדים על מסוכנות במדרג חומרה גבוה. זו מועצמת ביתר שאת עקב עברו הפלילי המכביד. לא זו אף זו; לפנינו אסיר אשר כבר הוכיח שאינו מהסס להימלט מאימת הדין.

מהעבר האחר, לא ניתן להתעלם מתקופת המאסר הממושכת שבה נתון המשיב 1. טיבו של מאסר שהוא מגשים את התכלית המנויה בעילות המעצר השונות שבחוק המעצרים. ניתן לראות בו כחלופת מעצר ראויה ויעילה ביותר. לשיטתי, הענקת זכויות לאסיר איננה פוגמת בתכליות אלו, להוציא סבב חופשות. על כן, המאסר עשוי לשמש בעיניי חלופת מעצר ובלבד שלא ישולב באפשרות יציאה לחופשות.

כרכיב חיוני הבאתי בחשבון את משך תקופת המאסר בה נתון המשיב 1. שחרורו מהמאסר צפוי בשנת 2017. דהיינו: בעוד כשנתיים. אפשר בהחלט שתקופת המאסר תגיע לידי סיום בתוך תקופת המשפט, דבר שעשוי לסכל את תכלית המעצר. במיוחד כך, מקום שמדובר בתיק רחב היקף שמשכו רב. במקרים מעין אלה הנטייה היא להאריך את המעצר עד תום ההליכים [ראו: בש"פ 3173/02 בעניין **מדינה**]. אלא שלא כזה עניינו של המשיב 1, אשר צפוי להשתחרר, כאמור, בעוד כשנתיים. מעבר לתקופה זו, ניתן יהיה לכפוף את המשך מעצרו להודעת שרות בתי הסוהר לרשויות התביעה זמן סביר טרם שחרורו. בכל הנוגע לאפשרות הימשכות ההליכים בתיק, הנושא מקדים את זמנו, ולטעמי, איננו מהווה מגבלה או שיקול בקביעת מעמדו של המשיב בשלב זה.

סוף דבר, אני מקבלת את עמדת ב"כ המשיב 1 ומורה כי המשיב 1 ישהה במאסר שנגזר עליו כחלופת מעצר.

אני מבהירה בזאת, כי נאסר על המשיב 1 לצאת לחופשות מכל סוג שהוא.

החלטה זו תועבר לרשויות שב"ס בדחיפות.

בנוסף, אני מורה לשרות בתי הסוהר להודיע למאשימה - המחלקה לתיקים מיוחדים ברשות המסים - בעוד מועד על שחרורו הקרוב של המשיב 1 ממאסר.

להודיע לצדדים.

ניתנה היום, כ"ג סיוון תשע"ה, 10 יוני 2015, בהעדר הצדדים.